

Ν. Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ.

Διευθυντής

ΠΑΡΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς διακομ-
ρῶσεως τῶν ὁδῶν
Πειραιῶς καὶ Γε-
ρανίου, ἀριθ. 30.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

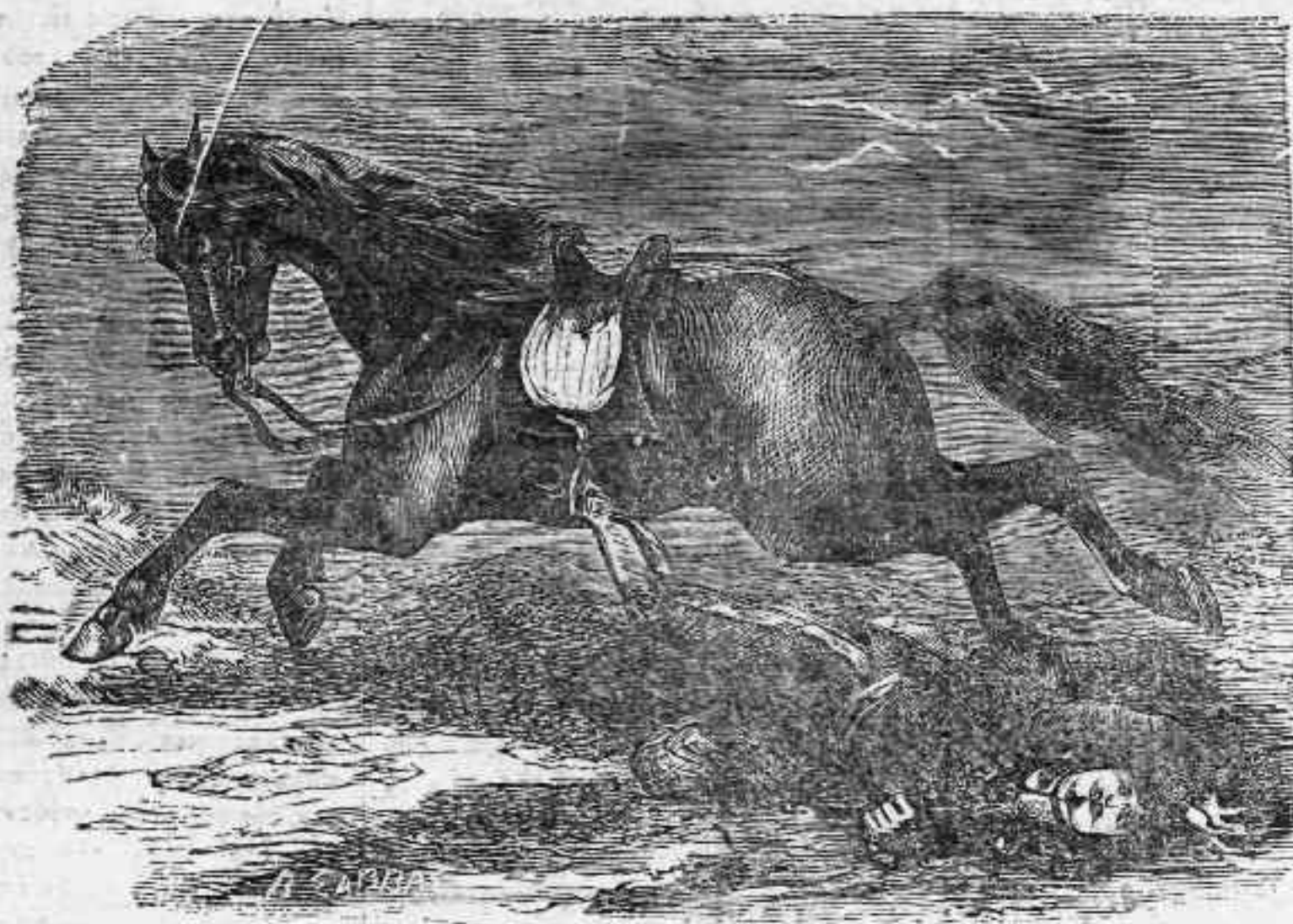
Ἐν Ἀθήναις ἀπορία δρ Ν. 8
» » » » » 3
» τὰς ἐπαρχ. ἀπορία » » 10
» » » » » 6.
» τῶν ἐξωτερ. ἀπορία φρ. 15.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ῥωσικοὶ ἔρωτες Ἐμ. Γονζαλὲς, (μετὰ εἰκόνα). — Οἱ δύο θαλασσίχρηται, (συνέχεια) ὁπ. Λάμπρου Ἐνυόλη. — Θεωμάσια τῆς φύσεως. — Φραγγί-
σκη ἡ δὲ Ἀρμενίου (ἀντ. υ). — Διμυστικά. — Ἀληθείαι. — Δημόκριτος.
Σ. Σοῦμπορ, Γαλλίδων.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛ. ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις 25 κτλ 10.
» τὰς ἐπαρχίαις .. » 15.
» τῶν ἐξωτερικῶν ... » 25.
Φύλλον προηγούμενον » 50.

Ὁ ἵππος ἔτρεχεν ἀπὸ βοτῶν εἰς ὅρον τῆς ὑπερσπασίας. (Σελ. 137, τεύχ. 2)

ΡΩΣΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Ε. Μ. GONZALES

— Ἀπατάσθε, Ἀλέξανδρε, εἶπεν ὁ Γουροσλώφ, πρῶτον, διότι τὸ τιμωρό-
κίον μου εἶναι κατὰ πολὺ ἀργαιότερον
τοῦ ἐγγυοειδίου σας, — ἔπειτα, διότι
ἀνέχεν χυλὶ εἰς ἀπλοὺν πασσάν, ἀλλ'
εἰς τὸν σουλτάνον Μωάμεθ τὸν Δ', τὸν
ἀτυχῆ τοῦτον ἀντίπαλον τοῦ ἥρωος
Σοδιέσκη.

— Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ἀκούσω τὴν
ἱστορίαν τούτων, συνταγματάρχα, εἶπεν
ὁ πρίγγυψ Μουριζίν.

— Εἶναι οἶκός γε εὐκλὴ ἱστορία, ἐπα-
νέλαθεν ὁ Γουροσλώφ τεταραγμένος,

ἀλλὰ σύντομος. Ἡ αὐτοκράτειρα Σοφία
εἶχεν ἐννεοπολήσει ὅτι βραδύτερον
ἐπρεσβυάτωσεν Βέτρος ὁ Μέγας. Αὐτὴ
ἀπέστειλεν εἰς Πολωνίαν τὸν πρόγονόν
μου Δημήτριον Γουροσλώφ ἐπὶ κεφαλῆς
δωδεκά χιλιάδων στεργλιτσῶν, ὅπως
ἀπεικίτη παρὰ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ
Κορμπόν τὴν ἐκτελεσὶν τῆς συνθήκης.
Διὰ τῆς συνθήκης ταύτης, εἰς ἀνταλλα-
γὴν τῶν ἐπικουριῶν, ὡς ἡ αὐτοκράτει-
ρα εἶχε πέμψαι εἰς τοὺς Πολωνοὺς καὶ ἅ-
τῶν Τούρκων, ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας
παρεχώρει εἰς αὐτὴν μέρος τῶν βορείων
ἐπαρχιῶν τοῦ Κράτους του. Ὅτε ὁ Δη-
μήτριος καὶ οἱ στεργλιτσαὶ του εἰσῆλθον
ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ ὑπὸ τῶν μερῶν
σπαρταγμῶν κατεστραμμένη ἐκείνη χώ-
ρα, εὗρον ἔκαστος τὸν βασιλέα, ὅστις ἐσχί-
σεν ἐνώπιόν των τὴν συθήκην τοῦ Μι-
χαήλ. Ἦτο ὁ Σοδιέσκης.

— Ἰδῆτε, εἶπεν εἰς τὸν ῥυτγόν τῶν
στεργλιτσῶν ὁ νέος βασιλεὺς, — τὰ πάν-
τα δύναμαι νὰ τολμῶ εἰς τὸ πείσμα
τοῦ προῖκν αὐτῆς αὐτοῦ κυριάρχου μου,
ὅστις ἐπικρύπτει τὴν κεφαλὴν μου καὶ
παροδίδει ἡμᾶς εἰς τὸς ἀπίστους. Ἰ-
δεῖτε τοὺς στρατιώτας μου, εἶναι ἀήτ-
τητα. Οὐδεὶς ἐρρίσθηεν νὰ μὴ φέρω-
σιν ἄλλα ἐνδύματα, ἢ τὰ τῶν ἡττηθί-
των ἐχθρῶν.

Καὶ πράγματι, ὁ Δημήτριος Γουροσ-
λώφ εἶδε παρλαίνον ἐνώπιόν του ὁλό-
κληρον συνταγμα Πολωνῶν, ἐνδεδυμέ-
νων τουρκισσὶ καὶ ρερόντων σαρίκια.
Οἱ ἄνδρες οὗτοι, ἰδόντες τοὺς στεργ-
λιτσας, ἐρρίσθησαν νὰ ἀποθάνωσιν ὁ-

λοι μᾶλλον, ἢ νὰ ἀνεχθῶσι τὸν ἐπονείδιστον ζυγὸν τοῦ βασιλέως τῶν καὶ τὸν διαμελισμὸν τῆς πατρίδος τῶν. Μετὰ τινος ἡμέρας, ὁ Μωάμεθ Δ', μετὰ τῶν δύο υἱῶν του, εἶδε τὸ ξίφος τοῦ Σοβιέσκ δ. α. σ. κ. ρ. ἔξω τὸν πολυάριθμον στρατὸν τῶν γενιτσάρων αὐτοῦ καὶ τῶν Ταρτάρων. Τὸ στρατόπεδον αὐτοῦ ἐκινδύνευε ν' ἀλωθῇ ὑπὸ τῶν Πολωνῶν, ὅτε ὁ πρόγονός μου Δημήτριος, μεττμωμένος εἰς ἀγῶν, ἐξέβλεψε τὴν εἰσοδὸν τῆς σουλτανικῆς σκηνῆς. Ὁ σουλτάνος δὲν ἦτο διατεθειμένος νὰ φύγῃ. Εἶχε κτασθῇ παράφορος ἐκ τῆς χαρᾶς, διότι διέκρινε μακρόθεν τὰ σαρικία τῶν στρατιωτῶν του, οἵτινες, αἰσχυνθέντες βεβαίως διὰ τὴν ἀνανδρίαν τῶν, ἐπανήρχοντο ὅπως σώσωσι τὴν ἡγεμόνα τῶν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἐχθροῦ.

— Ἀπατάται, ὑψηλότητε Πατισάχ, εἶπεν αὐτῇ ὁ στερλίτσος. Οἱ στρατιῶται, οὗς βλέπεις, δὲν εἶναι τὰ τέκνα τοῦ σουλτάνου, ἀλλὰ τοῦ Δὸν καὶ τοῦ Νιεμένου!

— Ψεύδεται! ἀνέκραξεν ὁ Μωάμεθ, ὠχρὸς ἐκ τῆς ὀργῆς. Καὶ διὰ τοῦ μεγαλοπρεποῦς τσιμβουκίου του, τοῦ κεκοσμημένου διὰ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων, ἐπληξε κατὰ κεφαλῆς τὸν πρόγονόν μου Δημήτριον. Οὗτος, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἐρυθρὸς ἐκ τῆς ὀργῆς, καὶ τὸ βλέμμα ἔχων ἀπειλητικόν, ἤρπασε τὸ τσιμβουκίον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Σουλτάνου, ὡς θέλων νὰ τὸ θραύσῃ. Εἰς ἐν νεῦμα τοῦ Μωάμεθ, οἱ εὐνοῦχοι, οἱ ὄντες ἐν ταῖς γωνίαις τῆς σκηνῆς ὤρμησαν κατὰ τοῦ στερλίτσου καὶ περιέβαλον τὸν λαιμὸν του διὰ τοῦ ἐπιστήμου βρόγχου. — Ὁ σουλτάνος ἐπαναλαβὼν τὴν ψυχραιμίαν του:

— Εἶσαι κατὰσκοπος, δὲν εἶναι ἀληθὲς γκισούρ; εἶπεν εἰς τὸν Γουροσλώφ.

— Κατὰσκοπος, θέλων νὰ σὲ σώσῃ, Πατισάχ· ἀλλ' εἶσαι κωφός, τυφλός καὶ ἀχάριστος.

Σὺ μὲ προσέβαλες καὶ πρέπει νὰ ἀποθάνῃς, δύναισι ὅμως νὰ μοὶ ζητήσῃς μίαν χάριν.

— Ἔστω, ἀπάντησεν ὁ στερλίτσος μειδιῶν, θέλω νὰ καπνίσω διὰ τοῦ τσιμβουκίου τοῦ σουλτάνου. Ὡραῖον, τῇ ἀληθείᾳ, τσιμβουκίον!

Ὁ Μωάμεθ κατεπλάγη εἰς τὴν αἵτησιν ταύτην, καὶ μετὰ τινος στιγμῆς σιωπῆς εἶπε:

— Πρὸς τί ἡ ἀλλόκοτος αὕτη ἐπιθυμία, γκισούρ;

— Διότι, πρὶν ἢ καπνίσω τὸ τσιμβουκίον, ἀπάντησεν ὁ Γουροσλώφ ἀπαράγωγος, θὰ σὲ ἴδω αἰχμαλώτον τοῦ Σοβιέσκ!

Καὶ ἤρξατο καπνίζων ἡσυχῶς.

Καταπλαγεὶς ἐπὶ τῇ ἀξιοθαυμάστῳ ταύτῃ ἡρεμία, ὁ Μωάμεθ ἐπεμψε προσκόπους εἰς συνάντησιν τῶν ψευδῶν Ταρτάρων, οἵτινες ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς διὰ πυροβολισμῶν.

— Ὁ ἀπίστος λέγει τὴν ἀλήθειαν, ἀνέκραξεν ὁ Μωάμεθ Δ', σπεύδων νὰ ἱππεύσῃ, ὅπως διαφύγῃ τοὺς Πολωνούς. Εἶσαι ἐλευθέρως, προσέθετο ἀποταθείς εἰς τὸν πρόγονόν μου· σοὶ χαρίζω δὲ τὸ τσιμβουκίόν μου, εἰς ἀμοιβὴν τῆς ὑπηρεσίας σου καὶ τοῦ θάρρους σου. Ἄ! διατί νὰ μὴ ἔχω ἐν τῷ στρατῷ μου δεκακισχιλίους ἀνδρας ὁμοίους σου!

IV.

Ἐνδριμὴ εἰς τὴν πεδιάδα

— Καὶ αἱ εὐλογίαι τοῦ προφήτου συνώδευσαν μετὰ αὐτὰ τὸν Δημήτριον Γουροσλώφ καὶ τοὺς εὐγενεῖς ἀπογόνους του, ἀκολουθεῖν τὸ ὅπως προτότυπον δῶρον τοῦ Σουλτάνου; ἤρώτησε δι' ὅρους εἰρωνικοῦ ὁ ὑπασπιστής.

— Ναί, κύριε, ἀπάντησε σοβαρὸς καὶ συγκεκινημένος ὁ συνταγματάρχης. Ἴσως μὲ κτακρίνετε ἐπὶ φαντασμαγορίᾳ ἢ παραφροσύνῃ, — ἀλλ' ὅταν μεγάλη λύπη ἢ μεγάλη χαρὰ πρόκειται νὰ ἐπέλθῃ εἰς τὴν οἰκογένειάν μας, ἀγνοῶ ὁποῖον ἀλλόκοτον προαισθήμα μᾶς εἰδοποιεῖ περὶ τούτου. . . .

— Τότε, τὸ τσιμβουκίόν σας εἶναι μαγικόν, φίλτατέ μοι, εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ Τερτοκόνσκις.

— Ἀξίζει νὰ κατ'ὼς μάγισσα! παρετήρησεν ἐπιχαρίτως ὁ Ἀνδρέας.

— Διατί δὲν ἱππεύετε ἐπὶ τοῦ λουλι τοῦ, ὅπως μεταβῆτε εἰς τὸ συνέδριον τῶν μαγισσῶν, συνταγματάρχα; εἶπεν ὁ πρίγγιψ Μουριάκιν.

— Εἶμαι περίεργος νὰ γνωρίσω τὸ θαυματουργὸν αὐτὸ τσιμβουκίον, προσέθετο ὁ σημαιοφόρος.

— Εἶσαι λίαν τολμηρὰ ἢ ἐπιθυμία αὕτη, καὶ δύναται νὰ σὲ ἐπιφέρῃ δυστύχημα, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

Ἡ Νεβαλία καὶ ἡ Βεράτσκα ἀνεσκήρτησαν ἀκουσίως, ὁ Γουροσλώφ εἶχεν ἀπαντήσει δι' ὅρους ἀλλοκότου, ὅπερ ἐφάνη αὐταῖς ἀπαίσιον.

— Γελᾶτε, κύριοι, ἐπανέλαθεν ὁ συνταγματάρχης, ἀλλ' ἔχετε ἄδικον. Βεβαίως δὲν εἶμαι δεισιδαίμων. Ἐκοιμήθην πολλάκις ὑπὸ τὴν σκηνὴν, καὶ δὲν πιστεύω εἰς τὰ φαντάσματα. Καὶ ὅμως, σὰς ὀρκίζομαι, ὁ ἀορίστως ἀναδιδόμενος καπνὸς ἐκ τοῦ τσιμβουκίου λαμβάνει ἀνθρωπίνους μορφάς, καὶ τότε βλέπομεν, ὡς ἐν ὀπτασίᾳ, τὸ ἀναπόφευκτον μέλλον, ὅπερ μᾶς προσμειδιά ἢ μᾶς ἀπειλεῖ.

Γενικὸς σχεδὸν γέλως ὑπεδέχθη τοὺς λόγους τούτους τοῦ συνταγματάρ

χου. Ἡ πριγγίπσσα καὶ ἡ μήτηρ τοῦ σημαιοφόρου μόναι ἐμείναν σιωπηλαί. Αἱ γυναῖκες πάντοτε πιστεύουσιν εἰς τὰ ὑπερφυσικὰ μυστήρια καὶ εἰς τὰ θαύματα.

— Ἡ ἐξομολόγησίς μου σὰς διασκεδάζει, κύριοι, ἐπανέλαθεν ὁ συνταγματάρχης, μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ψυχραιμίας. Καὶ ὅμως, μετὰ δέκα ἐτη, ὁ Δημήτριος εἰδοποιήθη ὑπὸ τοῦ μαγικοῦ τσιμβουκίου περὶ τῆς δ. σ. τυχίας, ἥτις τὸν ἠπαίλει. Πάντες οἱ εἰς τὴν αὐτοκράτειραν ἀρραβωνημένοι ἀρχηγοὶ τῶν στερλιτσῶν κατεσφάγισαν ὑπὸ Πέτρου τοῦ Μεγάλου, ὅστις κατεδέχθη νὰ ἀποκεφαλίσῃ τινὰς ἐξ αὐτῶν ἰδίᾳ χειρὶ. Χάρις εἰς τὸ τσιμβουκίον του, ὁ Γουροσλώφ ἠδυνήθη νὰ καταφύγῃ ἐγκαίρως εἰς Μόσχαν. Χάρις εἰς τὸ τσιμβουκίον ἐκεῖνο οἱ ἀπόγονοι τοῦ ἥρωος τούτου ὑπηρετήσαν τοὺς Τάρους τῶν ἀπὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως αἰῶνος. Χάρις εἰς τὸ τσιμβουκίον τούτου, καὶ ἐγὼ αὐτὸς ζῶ σήμερον ἔτι, ὅπως διηγοῦμαι εἰς ἀπίστους τὴν ἀπίθανον ταύτην ἱστορίαν.

— Ὁ Θεὸς γινώσκει, ὅτι δὲν ἀστέλλεσθε, συνταγματάρχα, εἶπε μειδιῶν ὁ πρίγγιψ Μουριάκιν, ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς σοβαρὰς διαμαρτυρήσεις σας τὸ πνεῦμά μου δυσκόλως δύναται νὰ παραδεχθῇ τὴν πραγματικότητα τῆς μικρᾶς ταύτης μαγείας, ἥτις προστατεύει τὴν οἰκογένειάν σας. Ἀλλῶς, ὁ καπνὸς ἐνός τσιμβουκίου ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὰ νέφη τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὰ ὅποια ἀνακαλύπτει τις πᾶν ὅ,τι θέλει νὰ ἴδῃ.

— Βεβαίως, προσέθηκεν ὁ Τερτοκόνσκις μετ' ἀλαζόνος σοβαρότητος παραιτηρῶν τὸν Ἀνδρέαν Στεπάνοβιτς, τὸν εὐνοῦ. ὅστις οὐδὲν ἔλεγεν ὅπως μοὶ ἐξαγριώσῃ τὴν συνταγματάρχην, ἀλλὰ διὰ χειρονομίων ἐπεδοκίμαζε τὴν ἀπιστίαν τοῦ πρίγγιπτος.

— Εἶναι ἱστορία μαγείας, καλὴ διὰ τοὺς κοζάκους μας, ὅταν ἀγρυπνώσιν. Ἔραρον ἐκ Γαλλίας τὰ συγγράμματα τοῦ Βολταίρου, συνταγματάρχα, καὶ δύναμαι νὰ σας ἀποδείξω τὸ παράλογον τῆς παραδόσεως ταύτης, ἣν μᾶς ἐδιηγήθητε. Δὲν πρέπει τις νὰ πιστεύῃ ἢ εἰς ὅ,τι ψηλαφητῶς ἀποδεικνύεται. Δὲν πρέπει νὰ παραδεχεται ἐν τῷ βίῳ ἢ ὅσα γεγονότα ἐπιδοκίμαζει τὸ λογικόν. Δὲν ὑπάρχουσι γεγονότα ἀνευ αἰτιῶν. Τὰ προαισθήματα εἶναι μῦθοι καλοὶ διὰ τοὺς ποιητάς, τοὺς μυθιστοριογράφους καὶ τὰς ἀγαθὰς γυναῖκας, αἵτινες πίνουν τὸν καφέ λίαν βαρύν. . . .

Ἀπροσδόκητον συμβᾶν διέκοψεν αἰφνης τὸ ρεῦμα τοῦτο τῆς εὐγλωττίας τοῦ κομμοῦ ὑπασπιστοῦ. Ὁ ῥήτωρ, ἀγορεύων ὑπὲρ τῆς ὑγείας λογικῆς, δὲν ἐπρόσεξεν ὅτι ἀπὸ τινῶν δευτερολέπτων ἡ χεὶρ του ὤθει κύπελλον τι πλήρες

ταίου πρὸς τὸ μέρος τῆς περιγυπῆσης. Μετὰ τινὰς στιγμὰς τὸ κύπελλον ὥλισθησεν ἐκ τῆς τραπέζης· καὶ τὸ ἀφθόνως σακαρωμένον ἐκεῖνο τέϊον ἐχύθη ἐπὶ τοῦ πορείματος τῆς Βεράτσας.

Ἡ νεῆς ἐγερθεῖσα μετὰ ζωηρότητος ἔβαλε μικρὰν τινα κραυγὴν. Δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τόσο ταχέως τὸ πείσμα της, ὅπως μὴ γίνῃ εἰς πάντας καίταφάνες. Οἱ τεῖοπόται ἠγέρθησαν ἀμέσως. Ὁ ὑπασπιστὴς εἶχε τὸ πρόσωπον ἐρυθρόν. Ὁ δὲ ἀμειλιχτός σηματοφόρος, πληκτικῶς τὴν Βεράτσαν ἀνέκραξεν ἀφελῶς ἐνώπιον τοῦ συγκεχυμένου φιλοσόφου:

— Διατί ὁ συνταγματάρχης νὰ μὴ δανείσῃ τὸ τουρκικὸν τσιμπούκιόν του εἰς τὸν κ. Τσερτοκόνσκη; Ἰσως ὁ φίλος μας προέδλεπε τίτε ὅτι θὰ ἀνατρέψῃ τὸ κύπελλον τοῦ ταίου ἐπὶ τοῦ πορείματος τῆς περιγυπῆσης.

Ὁ ἀλαζὼν ὑπασπιστὴς ἐγένετο πορφορῶς ἐκ τῆς ὀργῆς. Ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν ἢ διὰ γεροντομίας ὑπερτάτης περιφρονήσεως, ἥτις ἔκαμε τὸν Ἀλέξανδρον νὰ ὠχριάσῃ ἐκ λύπης. Μία μόνη λέξις, ἐν μόνον βλέμμα, ἠδύναντο νὰ ἐπιρρίψῃ φοβερὰν ῥῆξιν μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων νέων. Ἡ Βεράτσα ἐμάντευσεν, ἐκ τῶν ἀνησυχῶν βλεμμάτων τῆς μητρὸς τοῦ σηματοφόρου, τὸν κίνδυνον, ὃν αὐτὸς διέτρεχε, καὶ ἀπομακρυνθεῖσα ἀμέσως ἀπ' αὐτοῦ ἔσπευσε νὰ λάβῃ μετ' οἰκειότητος τὸν βραχίονα τοῦ Τσερτοκόνσκη, ὅπως ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ φρούριον.

Οἱ τεῖοπόται διαχωρίσθησαν λοιπὸν λίαν ψυχρῶς. Ὁ Ἀνδρέας ἀναχώρησε, προτιθέμενος νὰ διαδώσῃ εἰς ὅλον τὸ διαμέρισμα τὴν εὐνοίαν δι' ἧς ἡ περιγυπῆσσα ἐτίμα ἓνα ἀπλοῦν σηματοφόρον. Ὁ Ἀλέξανδρος ὑπέστη τοὺς ἀτελευτήτους ἐλέγχους τῆς ἀγαθῆς Νικηταίας, διότι προσέβαλε τὴν ἰσχυρογνώμονα ἀλαζονίαν τοῦ μᾶλλον φιλαύτου τῶν ὑπασπιστῶν καὶ ἀνεψίου ἐνὸς τῶν στρατηγῶν.

Ὁ Γουρσλώφ, καίτοι λίαν δυστυχὴς ὡς ἐκ τῆς ἀδιαφορίας τῆς Βεράτσας, παρηγορήθη τὴν ἐσπέραν ἐκείνην συλλογίζομενος ὅτι ἡ πτώσις τοῦ ταίου καθίστα γαλοῖον ἓνα τῶν ἀντεραστῶν του, — εἰσερχόμενος δὲ ἐν τῷ δωματίῳ του ἐσκέπτετο μεγαλοφώνως:

— Ἀδιάφορον! Τὸ κύπελλον ἐκεῖνο τοῦ ταίου ἀνατραπὲν μὲ ἐδικαίωσεν ἀπέναντι τοῦ μωροῦ ἐκείνου ὑπασπιστοῦ καὶ τοῦ γάλλου συγγραφέως κ. Βολταίρου... Οὕτως αὖριον θὰ καπνίσω μὲ τὸ τουρκικὸν τσιμπούκιόν μου.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἐσπερίδος ἐκείνης, ἡ περιγυπῆσσα Βεράτσα, φέρουσα ἀμαζόνειον ἐσθῆτα, ἴστατο ὀπισθεν ὑπολαύρας φερούσας εἰς ἀνδρὸν κεκοσμη-

μένων διὰ ποικίλων καὶ εὐόσμων ἀνθέων.

Μακρὰ δένδροστοιχία, ἀποτελουμένη ἐκ δένδρων συμμετρικῶς κεκοσμημένων καὶ ὧν οἱ κλάδοι διασταυρούμενοι ἀπέτελουν σκιερὰς θόλους, ἐπακτείνετο ἐνώπιόν της.

Βεβαία ὅτι οὐδεὶς αὐτὴν ἐβλεπεν, ἡ νεῆς ἐσφύρεν ἐκ τῆς ζώνης της τηλεσκοπίον καὶ παρατήρει περὶ ἑργῶν· τί συνέβαιναν εἰς τὴν ἑτέραν ἄκρην τῆς δένδροστοιχίας ἐκείνης.

Δύο ἵπποις, ἐγκαταλιπόντες τὰ δένδρα τοῦ ἄλλου, ἐξῆλθον τοῦ κήπου. Ὁ εἰς αὐτῶν, ἐννοήσας ὅτι ἠδύνετο νὰ τὴν βλέπωσιν ἐκ τῶν παραθύρων τοῦ φρουρίου, ἔκαμε τὸν ἵππον του νὰ πηδᾷ μετὰ τῆς τολμηρᾶς φιλαρεσκείας ἱπποδρόμου. Ἀλλὰ τὸ δόστροπον καὶ ἰσχυρογνώμον ζῶον, ἐξαπατῶν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ κυρίου του, ὀπισθοδρομήσεν ἀφῆκε ριθὲν ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τῶν ἱππέων, ὃν μικροῦ ἐδίεσε νὰ κρημίσῃ.

Ἡ περιγυπῆσσα δὲν εἶχε βεβαίως ἀνάγκην τοῦ τηλεσκοπίου της, ὅπως ἀναγνωρίσῃ ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦς δύο τούτους κενταύρους, ἥτοι τὸν ἀλαζῶνα Τσερτοκόνσκη καὶ τὸν θαλακτικὸν σηματοφόρον, ὅστις περ' ὀλίγον ἐγένετο θυμὰ τῆς ἀνωφελοῦς καὶ ματαιοδόξου ἐπιδεικτικότητος τοῦ συντρόφου του.

Ἀλλὰ τὰ μετὰ τὸ γεγονός· τοῦτο ἐφείλκυσε ἰδίως τὴν προσοχὴν τῆς νεῆδος, ἡ δὲ περιεργιὰ της μεταβλήθη εἰς τρόμον, ὅτε εἶδε τὸν πρῶτον ἵππον νὰ μείνῃ ἀκίνητος ἐν τῇ θέσει ἀνθρώπου μὴ θέλοντος νὰ προῖῃ περαιτέρω, καὶ τὸν δεῦτερον προχωρήσαντα πρὸς αὐτὸν νὰ σταθῇ, ὡς ἄνθρωπος μὴ θέλων νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν θέσιν του.

Ἡ περιγυπῆσσα προσεπάθησε τότε νὰ μαντεύσῃ τοὺς λόγους, οὓς ἀντήλλασσον οἱ δύο ἵπποις, καὶ τοὺς ὁποίους ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως δὲν ἠδύνετο νὰ ἀκούσῃ.

Ὅτε εἶδε τοὺς δύο ἀξιωματικούς, ἐγκαταλείποντας τὴν ἐπιφυλακτικὴν ἐκκίνησιν στάσιν, τὸ παγετῶδες ἐκεῖνο ὕψος, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ εὐγενὴς ῥώσος οὐδέποτε πρέπει νὰ ἀπομακρύνεται, ἡ Βεράτσα ἐφοβήθη. Ἡ συνδιάλεξις τῶν δύο ἀντεραστῶν δὲν ἦτο πλέον δι' αὐτὴν μυστήριον. Ἐμάντευσε τὰ πάντα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Καὶ ὅμως ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως, ὅτε εἶδε τὸν σηματοφόρον ἀπομακρυνθέντα ὀλίγα βήματα, ἐνῶ ὁ ὑπασπιστὴς κατηυθύνθη πρὸς τὸ φρούριον διὰ τῆς ἀντιθέτου ὁδοῦ.

Δυστυχῶς οὗτος, ὑπέκρινεν εἰς ὀλίγον τι λείψανον τῶν ἀλαζονικῶν ἔξεων του, ἐστράφη ποιήσας διπλοῦν κίνημα τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων, λίαν ἐκφραστικόν. Ὁ σηματοφόρος ἐπανήλθε ζωηρῶς πρὸς τὸν Τσερτοκόνσκη καὶ

ἔδειξε πρὸς αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς τὴν δένδροστοιχίαν καὶ τὸ φρούριον, ὥστε λέγων ὅτι ἔπρεπε νὰ πορευθῇ πλεον μακρὰν.

Ὁ ὑπασπιστὴς συνήνεσε διὰ χαιρονομίας, καὶ ἀμφότεροι οἱ νέοι κελπαζόντες ἐγένοντο ἄρχντοι ἐν τῷ δάσει.

Ὅτε δὲν ἐβλεπεν αὐτοὺς πλέον ἡ Βεράτσα ἠσθάνθη παρόνους τὴν καρδίαν της. Ὁ οὐρανὸς καὶ τὰ δένδρα ἐφάνησαν αὐτῇ καλυπθέντα διὰ πενθίμου πέπλου. Ἐταπείνωσε δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς καταλήρθεῖσα ὑπὸ σκοταδίνης. Ἐσυλλογίσθη ἀμέσως τὴν μητέρα τοῦ σηματοφόρου καὶ τὴν ὀφειλὴν τῆς εὐγνωμοσύνης, ἣν εἶχε πρὸς τὸν νέον ἐκεῖνον. Δυνέσκεπτετο πλέον ὅτι ὀφείλει τὴν ζωὴν της εἰς μίαν τῶν μισθωτῶν ἐκείνων ἀποσιώσεων, ἃς βλέπει τις παρὰ τῷ κοινοτέρῳ στρατιώτῃ ἢ τῷ προστυχοτέρῳ μουζικῷ.

Πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, ἡ περιγυπῆσσα εἶχεν ἀρνήσῃ νὰ συνοδεύσῃ τὸν πατέρα της εἰς τὸ δάσος, διότι εἶχεν ἀνομνησθῇ ὅτι τὴν προτραίαν ἐγένετο λόγος περὶ τῆς ἐκδρομῆς ταύτης ἐνώπιον τῶν τριῶν ἐραστῶν της, καὶ ἐφοβεῖτο μὴ προκαλέσῃ ἀκουσίως ὀλεθρίαν τινα μεταξὺ τῶν ἐριδᾶ.

Πόθεν προέρχετο λοιπὸν ἡ ἀλγεινὴ ἀνησυχία, ἡ πυρετῶδες ταραχή, ἡ ἀταξία αὐτῆς τῶν τῆς Βεράτσας ἰδεῶν, αἵτινες ἄλλοτε ἦσαν τόσο ἀπόλυτοι καὶ τόσο ἐπιβλητικοί; Ἦτο πράγματι μόνον ἀπλοῦν καθῆκον εὐγνωμοσύνης, ὅπερ ὤθει αὐτὴν εἰς τὸ νὰ προλάβῃ τὴν πιθανὴν μονομαχίαν; Ἀλλὰ τότε, διατί ἔστρεψε θυμῶνως τὸ μαστιγίον της περὶ τὸν βραχίονά της; Διατί ἔθραυε τὸ τηλεσκοπίόν της καὶ ἔκρουε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος ἀνησυχῶς; Αὕτη δὲν ἡγάπα τὸν σηματοφόρον. Δὲν ἠδύνετο νὰ τὸν ἀγαπήσῃ· ἀλλὰ δέκρινεν αὐτὸν ἐκ τῶν γελοίων ἀντεραστῶν του. Θὰ συγκατετίθετο νὰ μὴ ἐπανίδῃ αὐτὸν πλέον· ἀλλ' ἐταράσστο σύσσωμος εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διεκινδύνευσεν τὴν ζωὴν του... καὶ αὕτη δὲν ἦτο πλῆσιόν του, ὅπως τὸν βοήθησῃ.

— Καὶ λοιπὸν, κόρη μου, — ἡρώτησεν ὁ πρίγκιψ Μουριάκιν εἰσελθὼν, μετὰ τοῦ δυσηρεστειμένου ἐκείνου ὕψους, ὅπερ εἶναι ἴδιον τῶν ἀσθεῖων χαρακτηρίων, ὅταν ἀποτυχάνωσιν αἱ ἐπιθυμίαι τῶν — ὁ περίπατος οὗτος, ὅστις τόσο σὲ τυχαρίσται χθές, δὲν σὲ εὐχαρίσται πλέον σήμερον;

Ἡ Βεράτσα ἀνεκρίθησεν, ἀλλὰ ἀμέσως κατέστειλε τὴν νευρικὴν αὐτῆς ἀνησυχίαν καὶ κατέστη αὖθις ἡ παγερὰ καὶ ἀκατάληπτος ῥώσις περιγυπῆσσα.

— Καὶ διατί ἡ ἀμαζόνειος αὕτη ἐσθῆς; προσέθετο ὁ πρίγκιψ ἐκπληκτος.

Μὴ νέα ιδιοτροπία σὲ ἔκαμε νὰ μεταβάλλῃς γνώμην;

— Ναι, πάτερ μου, ἀπάντησεν ἡ Βεράτσκα, προσπαθῆσασα νὰ μειδιάσῃ. Δὲν εἶναι ὅμως ιδιοτροπία. Εἶναι καλὴ καὶ συνετὴ σκέψις. Τοῦτο σὰς ἐκπλήττῃσιν... Καὶ ὅμως, ναί! ἔσχ. φθηνὸν δὲν θὰ ἐγκαταλείψετε ἄνευ λύτης τὴν ἐκδρομὴν ταύτην, καὶ δὲν θέλω νὰ σὰς ἰδῶ δυσχερικοῦμενον κατ' ἐμοῦ.

— Τέκνον μου, μὲ θοπεύεις, ὥστε νὰ εἶχες μέγα τι ἀμάχημα νὰ τοῦ συγχωρήσω, — παρετήρησεν ὁ πρίγκιψ, γοητευθεὶς καὶ ἀκυσχὺν ταῦτοχρόνως.

Ὁ κενὸς εἶναι τόσῳ ὥραϊος, φιλικότερόν μοι πάτερ, ἐπαίειν ἡ Βεράτσκα... ἔλθετε... μὴ χάνωμεν καιρὸν... Πιστεύω ὅτι προτιμάτε νὰ περιπατήσωμεν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἄλλου... Ὁ δῖφος σὰς εἶναι ἐξευγμένος... Ἄ! τόσῳ τὸ καλλίτερον... Θὰ σὰς ἀκολουθῶ ἐριππος....

— Τῷ ὄντι, Βεράτσκα, εἶπε μετὰ στοργῆς ὁ γέρον, εἰπὼν νὰ ζεύξωσι τὸν δῖφρον δι' ἐμὲ μόνον, ὡς ἐκ τῆς κατηραμένης ταύτης ποδῶν, ἐνήργησα ὡς ἀληθὲς ἐγωιστής... ἄλλ' ἀμέσως θὰ διατάξω...

— Ὅχι πάτερ μου, ἔχει καλῶς ὕψω. Ἀλλως, ἐπιθυμῶ καὶ νὰ δοκιμάσω τὴν νέαν μου ἀμαζόνειον ἐπὶ ἡττα.

— Ἄ! τὸ ὑπέθετον, ἀπάντησεν ὁ πρίγκιψ μειδιῶν, ὅτι ἐκρύπτετό που δόσις τις φιλαρεσκίας...

Κατ' ἀρχὰς ἐπίστευσεν ὅτι ἡ ἀπουσία τῶν ἀξιωματικῶν ἦτο ἡ ἀληθὲς αἰτία τῆς μεταβολῆς τῆς κόρης του. Ἐγοητεύθη λοιπὸν ἐκ τῆς φαινομένης ταύτης ὑποταγῆς, εἰς ἣν ἦτο ὀλίγον συνειδημένος. Ἐπωρλήθη δὲ αὐτὴν, ὅπως ἀπαγγεῖλη εἰς τὴν φιλάρεσκον μακρὰν ὁμιλίαν περὶ τῶν καθηκόντων, περὶ τῶν ὑποχρεώσεων καὶ τῶν ὑποκριτικῶν ἐπιφυλάξεων, ἀς ὁ κόσμος ἐπιβάλλει εἰς πάντα καλῶς ἀνατετραμμένον. Ἀλλ' ἡ πριγκίπισσα, μαστίσασα τὸν ἵππον τῆς, εὐδὲ λέξιν ἤκουσε τῆς πατρικῆς ὁμιλίας, ἀρκεσθεῖσα νὰ μειδιάσῃ εὐσεβάστως πρὸς τὴν ἀπολεσθεῖσαν ταύτην εὐχλωτίαν.

Ὁ ἀξιόλογος κύριος, γοητευθεὶς ἐκ τῆς ἐπιτυχίας του, μετεμελήθη διότι δὲν ἀνέλαβε πρότερον τὸ μέρος τοῦ Μέντωρος, εἰς ὃ ἐπετύγγανε τόσῳ θαυμασίως. «Μετ' ὀλίγης δόσεως θάρρους, ἐσκέπτετο, θὰ κατάρθουν εὐκόλως νὰ διορθώσω τὰ ἐλαττώματα, ἀπερ αἱ θοπεῖαι ἐγέννησαν εἰς τὴν προσφιλεῖ μου Βεράτσκαν!»

Καὶ ὅμως ἡ ἀπάτη τοῦ πρίγκιπος διεσκεδάσθη τάχως, ὅτε ἡ νεανίσκος, χωρὶς νὰ περιμείνῃ ὅπως ἀκούσῃ τὸ τέλος τῆς διδασχῆς, ἐμάστιξε τὸν ἵππον τῆς, ὅστις ὡς βέλος ἐξεράνισθη εἰς τὰ ἐν-

δότερα τοῦ δάσου. Ὁ γέρον ὠπλίσθη τότε διὰ τῆς συνήθους ὑπομονῆς, ἐξέδωκε βῆθιν στεναγμόν, καὶ διατάξας τὴν ἀμαζήλατὴν νὰ σταθῇ ἀπεράσιος νὰ περιμείνῃ ἐν ὅλῃ τῇ δυνατῇ ἀνέσει τὴν ἐπανεῖδον τῆς Βεράτσκας.

Ἡ γενναία ἀμαζὼν, ἀπομακρυνθεῖσα πλεόν τοῦ πατρὸς στες καὶ ἐλευθέρῃ ὡς παρὰ τοῦ ἄλλου ἀνευ χαλινῶν εἰς τὴν ἡγωνίαν, ἦν προσπαθεῖ νὰ καταστείλῃ ὑπὸ τὸ πρωτοπείον τῆς ἀριστοκράτιδος, ἐκέντησε τὸν ἵππον τῆς διὰ τε τῆς μάστιγος, καὶ τῶν πτεροιστήριων. Ἐσπινσε νὰ ρηθῇ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄλλου, διότι ἐσκέπτετο ὅτι χάσιν εὐπρεπείας οἱ δύο ἀντίπαλοι δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ ἐκλέξωσι τὴν διαμονὴν τοῦ πρίγκιπος Μουριάκιν ὡς πεδῖον μονομαχίας. Τὰ δευτερόλεπτα ἐρχίνοντο αὐτῇ αἰῶνι, καὶ ἐπίστευε πάντοτε ὅτι ἤκουεν ἐκπορτοκράτην ἀντιχοῖσαν.

Ἐν ταῦτοις, οἱ νέοι ἀξιωματικοὶ εἶχον διέλθει τὰ ὅρια τοῦ ἄλλου. Ἀνερχαίτησαν δὲ τοὺς ὀρίσσοντας ἵππους των, ὅπως ἀντιλλάξωσι τινὰς λόγους ὁμιλίας καὶ προκλητικούς.

— Δὲν συγκατατίθεσθε, κύριε, νὰ μοὶ ὑποσχεθῆτε ἐν τερτῇ ὅτι δὲν θέλετε φανεῖ πλεόν παρὰ τῷ πρίγκιπι; ἔλεγεν ὁ ὑπασπιστὴς ἀποτόμως.

— Ὅχι, κύριε, διότι ἔχω ὑποχρεώσεις εἰς τὸν πρίγκιπα, καὶ φεύγων τὸ φρούριόν του θὰ ἐρανομένην ὀρεϊλέτης, ἐπιθυμῶν νὰ λησμονήσῃ τὸ χρέος του, ὅπως ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ μίσῃ τὸν εὐεργέτην του.

— Εἰσθε λίαν εὐθυμοί, κύριε σημαιοφόρε.

— Εἰ αἱ τρεῖς εὐθυμοί, ὅταν ὁμιλῇ μετὰ ἀνθρώπου τόσῳ ἀστείου, κύριε. Τοῦτο, βεβαίως, ὄχι πάντοτε, καὶ ὁ Θεὸς εἰξεύρει! Ἀλλὰ εἰς τὰς μεγάλας περιστάσεις, ὅταν π. χ. ἀνατρίψετε τὸ κύπελλον τοῦ τέλους σας...

Ὁ ὑπασπιστὴς ὠχρίασε καὶ ἔδωξε τὰ χεῖλη.

— Ἡ ὅταν θέλετε νὰ ἀπαγορεύσητε εἰς ἕνα πτωχὸν διάβολον, ὡς ἐμὲ, νὰ λαμβάνῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ παρευρίσκαται εἰς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις σας περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν μεταχειρίζονται τὸ γαταγάνιον οἱ Κιρκάσιοι.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Τσερτοκόσκου ἐξήστραψαν ἀπαιτίως.

— Ἀρκετά, κύριε. Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὀφείετε νὰ μὴ πατήσετε πλεόν εἰς τὸ φρούριον. Ἄν σὰς δίδω τὴν διαταγὴν ταύτην, θὰ εἴπῃ ὅτι ἔχω τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα.

— Τὸ δικαίωμα! ἐπανελάβε ὁ σημαιοφόρος ἐκπληκτός.

— Ἡ πριγκίπισσα αὐτὴ ἔλαβε χθὲς τὸ ἐσπέραν τὸν βραχίονά μου, ὅπως

ἐπανεῖλθῃ εἰς τὸ φρούριον, εἶπεν ὁ ὑπασπιστὴς ὑπερηφάνως. Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Νικολάου, εἰσθε τυφλός, κύριε, καὶ πρέπει νὰ σὰς τὰ λέγῃ τις ὅλα;...

— Οὐδέποτε ἔδυνήθην νὰ ἐννοῶ τὰ εἰνίγματα, ἢ νὰ μαντεύω τοὺς γρίφους, εἶπεν ἡσύχως ὁ Ἀλέξανδρος. Ἐξηγηθῆτε καθαρώτερον. Ἄν μοὶ δίδετε διαταγὴν, χωρὶς νὰ σὰς ἐπιτρέψῃ τοῦτο ὁ πρίγκιψ ἢ ἡ θυγάτηρ του, ἐννοεῖτε καλῶς ὅτι δὲν θὰ ἂν ὤσω τὴν διαταγὴν σας.

— Θὰ τὸ ἔδωκε! ἀνέκραξεν ὁ Τσερτοκόσκος, περὶ τοῦ ἐκ τῆς ὀργῆς. Εἰξεύρω πῶς νὰ σὰς ἀναγκάσω.

— Δοκιμάσατε! ἀπάντησε μειδιῶν ὁ σημαιοφόρος. Πιστεύω ὅμως ὅτι δὲν θὰ καταρθώσῃτε τόσῳ εὐκόλως νὰ μοὶ ἀπαγορεύσητε τὴν εἴσοδον.

Ὁ ὑπασπιστὴς πελιδνός ἐκ τῆς ὀργῆς διὰ τὴν ψυχρὰν ταύτην ἀντίστασιν, συνελάμβανε μυρία σπύνατα σχέδια.

— Καὶ ὅμως δὲν δύναμαι νὰ μονομαχήσω μετὰ σοῦ, ἐν τέλους!

— Καὶ διατί; Τοῦτο θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον μέσον, ὅπως μὲ ἀναγκάσει νὰ παύσω τὰς ἐπισκέψεις μου, ὅρκει ὁ ἅγιος Νικόλαος νὰ σὰς βοηθήσῃ, ὅπως μοὶ θρασύνητε τὸν βραχίονα ἢ τὴν κνήμην!

— Διατί; Ἀλλῃ, κύριε σημαιοφόρε, μόλις ἀνῆλθετε εἰς τὸν δέκατον τέταρτον βαθμὸν τῆς στρατιωτικῆς ἱεραρχίας καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἀτιμάσω τὴν στολὴν μου τοῦ ὑπασπιστοῦ.

Ὁ Ἀλέξανδρος ὠχρίασε καὶ αὐτός καὶ ἀπώλισε τὴν ψυχραιμίαν του.

— Εἶναι τοῦτο σπουδαία αἰτία; ἡρώτησε μετὰ ὕψους ἡδέως καὶ ὅμως προσληπτικῶς.

— Μὴ γνωρίζετε τινὰ καλλιτέραν; ἐπανελάβε περιφρονητικῶς ὁ Τσερτοκόσκος.

— Ναι, κύριε. Ὅταν ἀρνήται τις νὰ μονομαχήσῃ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὃν προσέβαλε καὶ προσεκάλεσε, σημαίνει ὅτι φοβεῖται.

— Φοβεῖται! ἀνέκραξεν ὁ ὑπασπιστὴς ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

— Φοβεῖται, ἐπανελάβε ψυχρῶς ὁ σημαιοφόρος.

— Δὲν τὸ πιστεύετε, κύριε.

— Ἡ ἐρώτησις εἶναι ἴσως ἀδιάκριτος κύριε.

Οἱ λόγοι διασταυροῦντο ὡς ραπίσματα. Ὁ Τσερτοκόσκος κατέσχιζε μηχανικῶς τὰ κομβία τῆς στολῆς του. Περιέστρεψε τὴν μαστίγάν του ἐκ λύσσης. Ἐπὶ τέλους ἀνέκραξε πλήρως ἀπελπισίας:

— Ἄ! διατί νὰ μὴ ἤμην ἀκόμη ἀπλοῦς σημαιοφόρος! Κατηραμένε βαθμὲ! κατηραμένη στολή!

Ὁ Ἀλέξανδρος ὤκτειρε τὸν ὑπασπι-

στήν, ἐκλαβὼν ὡς εἰλικρινῇ τὴν συγκίνησίν του ταύταν.

— Κύριε ὑπασπιστά, εἶπεν αὐτῷ, δυνάμεθα νὰ μονομαχήσωμεν σπουδαίοντα, χωρὶς νὰ ταπεινώσῃτε τὸν ὑψηλὸν σας βαθμὸν, χωρὶς νὰ ἐκθέσῃτε τὴν στολὴν, ἥς ἡ ἀξιοπρέπεια σᾶς κρατεῖ δεδεμένους τὰς χεῖρας.

— Ἐν μέσῳ! Ἄ, εὐγε! Σὲ εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας, κύριε σημαιοφόρε.

— Ἔχετε καλὸν ἵππον;

— Ἀξιόλογον δι' ἵπποδρόμιον, κακὸν διὰ μάχην.

— Εἶναι ἀκριβῶς ὅ, τι μᾶς χρειάζεται. Ὁ ἰδικὸς μου εἶναι ἀληθὲς κοζακικός. Θὰ ἐκούραζε ἀγέλην πεινασμένων λύκων. Ἐκαστὸς ἡμῶν ἔχει τὸ κυνηγετικὸν του πυροβόλον. Ταῦτα ὅμως θὰ χρησιμεύωσιν ἐν τῇ μονομαχίᾳ ταύτῃ ὡς ἀπλοὺς στολισμοί. Ὅποια μονομαχία! Οἱ ἀμερικανοὶ θὰ τὴν μιμηθῶσιν ἀναμφιβόλως, ὅταν ἀναγνώσωσιν αὐτὴν εἰς τὰς ἐφημερίδας των.

— Ἀστέλλεσθε διὰ τρόπον λίαν σκοτεινοῦ, κύριε; διέκοψεν ὁ ὑπασπιστής.

— Διὰ μιᾶς καὶ μόνης λέξεως θὰ διαφωτίσω τὸ σκοτὸς τοῦτο, εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος. Σᾶς προτείνω μονομαχίαν λίαν πρωτότυπον, διότι ἀκριβῶς εἶναι ἀπλουστάτη. Μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὴν πεδιάδα, ἄλλ' ἐκδρομὴν θανάσιμον. Τρέχομεν ἀπὸ ρυτῆρος. Ὑπερπηδῶμεν πάντα τὰ προσκόμματα, ποταμούς, δάσκη, τείχη, κρημνοὺς, χωρὶς νὰ παρεκκλίνωμεν τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Ἐννοεῖτε; Καταβάλλωμεν τὰ προσκόμματα, ἀχρεῖ οὐ τὰ προσκόμματα καταβάλλωσιν ἕνα ἐξ ἡμῶν.

Ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς παραδόξου ταύτης προτάσεως, ὁ Τσερτοκόνσκις ἐφάνη δισταζών.

— Τί περιμένετε; ἐπανέλαθεν ὁ σημαιοφόρος. Ἡ μονομαχία αὕτη δύναται νὰ κηλιδῶσιν δι' ἡλὺς καὶ αἵματος τὴν στολὴν σας, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ τὴν ἀτιμάσῃ.

— Δέχομαι! εἶπεν ὁ ὑπασπιστής. Ἐμπρός!

Ἐβύθισαν τοὺς πτερνιστήρας εἰς τὰ πλευρά των ἵππων, οἵτινες ὤρμησαν φρενητιωδῶς, οἰόντες τὰς χαίτας.

Τὸ ἔδαφος ἀντήχει καὶ ἐσπινθηροβόλει ὑπὸ τοὺς πόδας των. Αἱ πρᾶσιαι, αἱ φραγαί, τὰ δένδρα, ἐφάνιντο ὅτι ἔκυπτον ἐνώπιον των ἵππων, οἵτινες ἐφιλοτιμοῦντο τίς των δύο νὰ ὑπερβῇ καὶ νὰ χαιρετίσῃ πρῶτος τὸν θάνατον.

Προσῆγγιζον εἰς τὸν ποταμὸν μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Αἶφνης ὁ ἵππος τοῦ Τσερτοκόνσκι, ταρκαχθεὶς ἐκ τῆς θέας τοῦ ὕδατος, ἤρξατο ποιῶν ἀλ-

λόκατα ἄλματα, καὶ ἐρρίψε τὸν ἵππεά, οὔτινος ὁ ποὺς περιεπλάκει ἐν τῷ ἀναβόλῃ.

Ὁ ὑπασπιστής ἐρρίψε φοβεράν κραυγὴν. Ὁ ἵππος ἐσφύρεν αὐτόν, τὸ πρόσωπόν του κατεξερχίζετο εἰς τὰς ρίζας των δένδρων καὶ τοὺς λίθους, αἱ γεῖρες του ἔδραττον τὰς ἀκάνθους, τὸ σῶμά του σπαρταρομενον ἐπ' ἀλαιοματαιῶς, ὁ ποὺς αὐτοῦ δὲν ἤδύνατο ν' ἀπκλαγῇ.

Ὁ σημαιοφόρος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ ἐπάγωσεν, ἰδόντος τὸ μαρτύριον τοῦ δυστυχοῦς ὑπασπιστοῦ. Ὁ Τσερτοκόνσκις δὲν ἦτο πλέον ἀντραστής, ἀλλ' ἀνθρώπος κινδυνεύων. Ὁρῶντες νὰ τὸν σπῇ. Ὁ Ἀλέξανδρος προσεπάθησε νὰ ἀναχαιτίσῃ τὸν ἵππον του. Ἀδύνατον. Αἱματωδεῖς ἄφροὶ ἔρρεον ἐκ των χαλινῶν. Ἡθέλησε νὰ πηδήσῃ. Ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἦτο αὐτοκτονία. Εἶχε καταλάβει αὐτόν σκοτοδίνη. Ἐν τούτοις, ὁ ἵππος τοῦ ὑπασπιστοῦ ἐπ' ἡδὴ τῆς κλῆψεως τυχαίως, ἀκρωτηριάξεν εἰς τοὺς ἰθούς καὶ τὰς ρίζας των δένδρων τὸν κορυφὸν εὐγενῆ, ὅστις ἐκραύγαζε βοήθειαν, μετὰ φωνῇ ναυαγοῦ, οὔτινος βυθίζεται ἡ σχεδία.

Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐκραύγαζεν ἐπίσης ὡς παρὰ φρον:

— Βοήθει! Βοήθεια!

Ἀλλ' ἡ σιγὴ μόνη ἀπήντα εἰς τὴν ἐπικλήσιν ταύτην. Αἱ τρίαιναι τῆς κεφαλῆς του ὤρθουντο. Ἐδραῖζε τὸ πυροβόλον του μετὰ τρεμοῦσας χεῖρας, καὶ στρεφάς τῇ κεφαλῇ ἐσκόπευσε τὸν ἵππον τοῦ ἀντιπαλοῦ, ἰδὼν ὅτι μετὰ δύο δευτερόλεπτα καὶ τοῦτο θὰ ἦτο πλέον ἰδύνατον. Ἡθλάνετο τὴν χεῖρά του τρέμουσαν. Καὶ ὅμως ἐπυροβόλησε... Διασκαδασθέντος τοῦ καπνοῦ, εἶδε τὸν ἵππον τρέχοντα ἐτι μανιωδέστερον, ἀλλ' ὁ ὑπασπιστής εἶχε τὴν ὠμοπλάτην τετραυμένην.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπιφάνη ἡ Βεράτσκα τρέχουσα καὶ αὐτὴ ἀπὸ ρυτῆρος, λυσίκυμος, ὥρνια ὡς μυθολογουμένη νύμφη τῆς Σκάνδιναβίας. Ἡθλυνε τὴν ἐκπυροκρότησιν, εἶδε τὸ ὄπλον εἰς χεῖρας τοῦ σημαιοφόρου, ἐρρίξε δὲ ἀκούσασα τὸν ἀντίπαλόν του νὰ τὸν καταρᾶται.

— Τὸν ἐρρονεύσατε! Τὸν ἐφο εὐστατε! ἐκραύγασεν ἡ νεάνις. Σείς, Ἀλέξανδρε, δολοφόνος, οὐτιδανός, προδότης! Ἄ! καὶ ὁ πατὴρ μου ἂν μοὶ τὸ ἐδεβαίου ἐνόρκως, δὲν θὰ τὸ ἐπίστευον!

Ὁ σημαιοφόρος ἦτο ὡχρὸς ὡς σάσμα. Τὰ φαινόμενα ἦσαν κατ' αὐτοῦ. Ἡ Βεράτσκα τὸν εἶδε πυροβολήσαντα, καὶ τὸν ἐπίστευεν ἐνοχόν. Ἐπροτίμα νὰ ἦτο δεδεμένος εἰς τὴν οὐρανὸν λυσσαλέου ἵππου καὶ νὰ ἐσύρετο κατὰ κρημνῶν, διότι τοῦλάχιστον εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐκείνη θὰ τὸν ἐκλαίε. Ἡθέλησε νὰ τὴν ἐξάσῃ τῆς ἀπάτης διὰ πάσης θυ-

σίας. Ἐβύθισε τὴν κυνηγετικὴν του μάχαιραν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἵππου του, ὅστις ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσεν ἐν λίμνῃ αἵματος.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.)

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Συνέχεια.

Εἶτα δέ, ὑψοῦσα τὴν κεφαλὴν ἡρέμα καὶ μετὰ συστολῆς καὶ στηρίζουσα τὸ ὠραῖόν της βλέμμα, ὑγρὸν, ἀπεριγράφτου γλυκύτητος, πρὸς τὸν νέον:

— Εἶδες, Γκισούρ, εἶδες τίποτε; ἤρωτήσεν ἀπαλὸν μειδιῶσα, ἐνῶ ζωηρὸν ῥόδινον χρῶμα ἔβαφε τὰς παρειάς της.

Ὁ νέος ἐσίγα.

— Ἀλλὰ δὲν βλάπτει μήπως δὲν ἀνετράφη εἰς τὰς ἀγκάλας μου; Μήπως δὲν εἶσαι καὶ σὺ υἱός μου; εἶπεν ἐγειρομένη αἶφνης καὶ θωπεύουσα τὸν νέον μετὰ στοργῆς. Ἐλα, ἔλα, ἰδοὺ τοιαύτη θὰ ἦναι ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμῶ, ἐξηκολούθησε, λαμβάνουσα σοβαρὸν ὕψος καὶ ἐξαπλουμένη ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ διδανίου. Ἀλλ' ἤδη ἡ στάσις της ἦτο σεμνή, ὡς ἐστιᾶδος, ἄκρα τις μάλιστα τοῦ γριασματικῆς ἐκάλυπτε μέρος τοῦ προσώπου. Αἶ; σοὶ ἀρέσκει αὕτη; ἐξηκολούθησε, δὲν εἶναι θέσις ἀξιοπρεπῆς, ἀρμόζουσα εἰς σοβαρὰν δούλην εὐσεβοῦς Μουσουλμάνου;... Αἶ; τί λέγεις σὺ; εἶσαι εὐχαριστημένος;...

— Ναί, κυρία μου, ναί. Ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ σᾶς δώσω καλλιτέραν.

— Ἀλήθεια; ἠρώτησεν ἡ ὀθωμανὶς ἐγειρομένη. Λοιπὸν ἀπὸ αὐρίου ἀρχίζομεν θὰ σὲ περιμένω τὴν ἰδίαν ὥραν.

— Μάλιστα, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, ὑπέλαθεν ὁ νέος. Ἔχετε ὑγείαν αὐρίον, κυρία μου.

— Ἔχε ὑγείαν, αὐρίον λοιπὸν, εἶπεν αὕτη, κρατοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ νέου, ἣν ἔθλιψεν ἐλαφρῶς, καὶ συνοδεύουσα αὐτὸν μέχρι τῆς θύρας.

Ὁμολογουμένως ἡ συμπεριφορὰ τῆς γυναικὸς ταύτης εἶχε τι τὸ παράδοξον, ὅπερ ὅμως, οὐδεμίαν ἐμποιῆσαν τῷ Πέτρῳ ἐντύπωσιν, οὐδόλως παρετρῆθη ὑπ' αὐτοῦ. Ὁ νεαρός ζωγράφος, μόλις πρὸ ὀλίγου καταλιπὼν τὴν Χαληλίε, πλήρης ὢν τοῦ πρὸς αὐτὴν σφοδροῦ πάθους, ἔρωτος καλλιτέχνου ἀληθοῦς, ἦτο ὅλος ἀλλαχοῦ ἀφωσιωμένος, μὴ ἔχων καιρὸν νὰ προσέχῃ καὶ ἐπ' ὀλίγον εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν διαγωγὴν τῆς ὀθωμανίδος.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ Πέτρος ἐκόμισε τὰ πρὸς ζωγραφίαν τῆς ὀθωμανίδος ἀναγκαστῶς.